

[Elgaard.]

eller Mand — nu kan jeg tage en Mand —, som maaske er langt over Pensionsalderen, har gennem en længere Aarrække, ogsaa inden han blev ene, boet i en Lejlighed og bor der endnu — der er adskillige saadanne Lejligheder —, hvor det Værelse, der egner sig bedst til Udlejning, ligger lige ved Trappen, medens det eneste Toilet ligger i den modsatte Ende af Lejligheden. Den Passage, der kan blive til forskellige Tider eller maaske paa alle Tider af Døgnet, vil skabe en saadan Situation for saadan et gammelt Menneske, som han sandelig aldrig nogen Sinde havde tænkt sig at komme ud for.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til vedrørende Lovforslagets Behandling i Udvalget. Jeg vil sige det samme, som jeg sagde i Gaar, at det er vort Haab, at de Oplysninger, som jeg mener vi maa indhente, naar de bliver fremskaffet, giver et Billede af Stillingen, som betinger en noget anden Bedømmelse af Sagen end Lovforslagets, og saa skal der ikke fra Venstres Side være nogen Uvilje til at medvirke til at naa et positivt Resultat af Udvalgets Arbejde; men som allerede nævnt tror jeg ikke, at Ministerens stærke Fastholden af: Dette og ikke andet, vil fremme Udvalgets Arbejde.

Aksel Møller: Jeg forstaar egentlig ikke rigtigt, at det ærede Medlem Hr. Elgaard turde fremdrage nogle Eksempler, ved hvilke der kunde blive Tale om en Fortolkning af, om Værelser var egnede eller uegnede, for den højtærede Minister har jo netop for nogle faa Minutter siden udtalt, at Eksempler anvendtes for at gøre Forslaget misliebigt. Det vil jeg nu ikke være enig med den højtærede Minister i. Jeg gaar ud fra, at man ved første Behandling af et Lovforslag, der som dette lider af Uklarhed, har Krav paa og Ret til, uden at der derfor kan rejses en Sigtelse mod en for at gøre Forslaget misliebigt, at rejse de Spørgsmaal, som Befolkningen gør sig vedrørende dette Forslag. Det drejer sig ikke mindst om de Spørgsmaal, jeg stillede den højtærede Minister i Gaar. De Svar, jeg har faaet, takker jeg for. De er for de flestes Vedkommende af en Karakter, der for mig betyder en Beroligelse paa de Omraader, paa hvilke jeg har spurgt. Men jeg maa have Lov at sige, at det Forslag, som Ministeren har fremsat, er uklart, og det er først nu ved Ministerens Replik til mig blevet noget klarere.

Det væsentligste Punkt, hvor denne

Uklarhed opstaar, er den Bestemmelse, som den højtærede Minister i sin Replik til mig selv henviste til, nemlig § 13, Stk. 2. I § 13, Stk. 2, staar der det, som jeg nu forstod paa Ministeren er Hovedregelen, at Afgiften kan kun beregnes af Værelser, hvortil der kan anvises en værelsesøgende, men der er i Paragraffen indskudt Ordene „efter Reglerne i § 7, Stk. 1 og 2“. Det kan efter min Mening kun læses paa den Maade, at hvis man ikke opfylder, hvad der er nævnt i § 7, Stk. 1, saa gælder der en anden Regel, saa kan Afgift beregnes, og derfor er jeg glad for, at den højtærede Minister nu har fremsat den kategoriske Meddelelse, at der kun skal betales Afgift af overtallige Værelser, til hvilke der kan anvises en værelsesøgende. Det giver paa et væsentligt Punkt Lovforslaget en helt anden Karakter.

De Jurister, med hvem jeg har haft Lejlighed til at drøfte den juridiske Side af Sagen, var meget uenige om Forstaaelsen, og flere af dem havde den Opfattelse, at Afgiften i Virkeligheden skulde betales straks; men det vil altsaa sige, at naar man har anmeldt sine overtallige Værelser, skal Myndighederne aflægge et Besøg i ens Hjem og konstatere, om Værelserne er egnede til Udlejning, og i det Øjeblik det er konstateret, saa begynder Afgiften at løbe, uanset om man er i Stand til at anvises en værelsesøgende. Det sidste Punkt vil jeg gerne bede den højtærede Minister tage Stilling til, for i hans Svar til mig kunde det lyde saaledes, at det kun var Spørgsmaalet om, hvorvidt Værelserne var egnede eller uegnede, Spørgsmaalet om, hvorvidt der er en Erhvervsvirksomhed, over for hvilken der kunde blive Tale om Ulempe, som skulde være afgørende for Bedømmelsen af, om Afgiften skal betales. Men læser man Stk. 2 i § 13, hvorefter der ikke er nogen Begrænsning ved Hensynet til Stk. 2 i § 7, vil det altsaa sige, at Myndighederne ikke blot skal fastslaa, om et Værelse er egnede, og hvorvidt Udleje er til Ulempe for en Erhvervsvirksomhed i Lejligheden, men ogsaa komme med en Person, en værelsesøgende, for hvem det skønnes magtpaaliggende at komme i Hus. Alle disse tre Betingelser skal, hvis Ministerens Fortolkning af Stk. 2 i § 13 er rigtig, opfyldes, før der skal betales nogen Afgift. Det vil utvivlsomt begrænse Problemet i meget væsentlig Grad.

Den højtærede Minister vendte sig meget skarpt mod Tanken om at foretage en Opgørelse. Det forekommer mig, at Ministeren ikke har Ret i dette Standpunkt, ja, han har vel ikke engang Ret til at indtage det Standpunkt. Det er et saa betydningsfuldt